

Arrest

nr. 95 778 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. ECTORS en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger te zijn van Tsjetsjeense origine, met als laatste verblijfplaats Bammat-Yurt, Dagestan.

In de periode 1993-1994 werkte u in Siberië in de bouw. Op het einde van het bouwproject keerde u terug naar Dagestan.

Uw problemen zijn begonnen in december 1999, met de plaatselijke politie van Khassav-Yurt, toen u werd bezocht door drie vrienden; T.V. –hij is actief bij het verzet, G.A. en K.G.. Eén van hen, T.V., bleef twee maal bij u thuis overnachten. Hij is een dorpsgenoot en heeft vroeger bij de politie in Makhatchkalla gewerkt. Hij werd er ontslagen.

U werd opgeroepen in 2000 bij de politieafdeling te Khassav-Yurt waar u te horen kreeg dat T.V. wapens had gebracht naar Tsjetsjenië. U werd er geslagen en 3-4 dagen vastgehouden in een donkere

kamer samen met bovenvernoemde personen. U werd beschuldigd hulp te hebben geboden aan T.V.. T.V. kreeg een celstraf van 19 jaar.

U werd een tweede maal aangehouden, thuis, in de periode januari-februari 2000 en opnieuw meegenomen naar de politieafdeling.

U werd een derde maal aangehouden en vrijgelaten op 7 maart 2000. U weigerde de boete van 70.000 roebels te betalen die u werd opgelegd.

Toen u vrijkwam vertrok u, op diezelfde dag, naar de provincie Omsk (Siberië) in een vrachtwagen. Uw echtgenote verbleef toen bij haar vader en kwam u drie maanden later vervoegen in Omsk.

Toen u in Omsk was kreeg uw familie in Dagestan geen problemen.

U had een boerderij in Omsk en u kreeg er problemen met de plaatselijke politie waaronder de wijkagent.

Aanvankelijk had u geen problemen in Omsk; de wijkagent kwam langs bij u thuis om documenten te controleren, later leende hij geld bij u en haalde hij schapenvlees. Hij maakte misbruik van de diensten die u hem verleende en na verloop van tijd nam hij zijn vrienden mee.

Wanneer u weigerde hem schapenvlees te geven doodde hij één van uw schapen. Telkens als u hen een dienst weigerde werd u meegenomen naar het politiekantoor en werd u er geslagen en beschuldigd van incidenten die in de buurt plaatsvonden; indien er ergens een schaap of ander dier verdween in de buurt werd u verdacht en aangehouden.

In de periode van uw verblijf in Omsk keerde u verschillende keren terug naar Dagestan om uw ouders te bezoeken. U verbleef bij uw ouders thuis.

De problemen in Omsk begonnen na de verschijning, in 2008, van het artikel "V. uit het diepe Siberië". Dit krantenartikel gaat over de reden van uw komst naar Siberië en uw leven (op de boerderij) in Omsk. U kreeg problemen met de plaatselijke politie omwille uw Tsjetsjeense origine en omdat u moslim bent. U legde verschillende klachten neer bij de politie en het gerecht, maar telkens u een klacht neerlegde, verslechterde uw situatie.

U keerde terug naar Dagestan op 23 december 2011 aangezien de problemen in Omsk te ernstig werden; uw huis zou in brand gestoken worden.

In Dagestan kreeg u problemen na uw terugkeer. U werd twee maal aangehouden, op 28 of 29 januari 2012 en tussen 28 en 30 maart 2012. Beide keren werd u meegenomen naar de politieafdeling van Khassav-Yurt. U werd beschuldigd van terroristische aanslagen en u werd ondervraagd over de feiten van 1999-2000. U werd er geslagen. Uw intern Russisch paspoort werd door de politie ingehouden. Uw broer kocht u beiden keren vrij. Hij vertelde u dat u opnieuw werd aangehouden voor de problemen van 1999-2000.

Toen u vrijkwam, na uw tweede aanhouding vertrok u diezelfde dag naar Zarechka bij uw tante.

Uw broer regelde uw reis naar België.

De volgende dag, op 1 april 2012 vertrok u naar Moskou. U reisde samen met uw echtgenote A.M. (O.V. 6.991.461). U kwam de Europese Unie binnen in een minibus. U reisde zonder intern of internationaal paspoort en u weet niet of er andere reisdocumenten voor u werden geregeld.

U kwam aan in België op 6 april 2012 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

Op het gehoor legde u de volgende documenten neer; een attest voor een bijkomende opleiding houtbewerking, uw militair boekje, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw diploma van het middelbaar onderwijs met bijhorend puntenblad, uw rijbewijs voor zwaardere voertuigen, een veterinaire expertise, uittreksel uit uw medisch dossier betreffende uw opname in het lokaal ziekenhuis te Bammat-Yurt van 03.02.2012 tot 16.02.2012, een duplicaat van uw huwelijksakte, een foto die van u werd genomen tijdens uw verblijf in het ziekenhuis in Omsk, een uittreksel uit het medisch dossier voor opname in het ziekenhuis in Omsk van 22.08.2011 tot 01.09.2011, een uittreksel uit de boekhouding van uw boerderij, een brief betreffende de onontvankelijkheid van uw klacht tegen het aanbrengen van fysieke letsels en geweldpleging (Ministerie van Binnenlandse Zaken provincie Omsk), een krantenartikel over uw leven in Siberië, een domiciliërbewijs te Omsk en de geboorteakte van uw echtgenote A.M.."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van de door u aangehaalde elementen stel ik vast dat ik u om volgende redenen noch de status van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus kan toekennen; Gelet op uw laatste verblijf in Dagestan, het feit dat u zich heeft uitgesproken in Omsk en jullie intentie om jullie opnieuw in Dagestan te vestigen (CGVS, 07.05.2012, p 3; CGVS, 26.09.2012, p. 5), wordt uw vrees in eerste instantie geapprecieerd ten aanzien van Dagestan.

Vooreerst wil het Commissariaat-generaal opmerken dat het niet aannemelijk is dat u anno 2012 door de Dagestaanse autoriteiten wordt vervolgd, enkel en alleen omwille van het feit dat bij het uitbreken van de tweede Tsjetsjeense oorlog in 1999, een vriend die strijder was, twee nachten bij u heeft overnacht (CGVS 07.05.2012,p.3-4,14).

De aanhoudingen, vervolgingen en bedreigingen anno 2012 zijn dermate disproportioneel in verhouding tot het door u aangehaalde motief, zowel naar aard als naar tijdsperiode, dat alleen al hierom uw geloofwaardigheid wordt ondermijnd.

Ten tweede dient een onaannemelijk gebrek aan kennis en initiatief te worden vastgesteld om meer informatie te bekomen;

Zo stelde u dat uw broer u twee maal had vrijgekocht bij uw laatste twee aanhoudingen in 2012. Echter, u wist niets te vertellen over de concrete omstandigheden rond het betalen van het losgeld.

U wist enkel te vertellen dat hij 100 000 roebels had betaald en deze som afkomstig was van het geld dat u had meegebracht uit Omsk. U wist echter niet hoe uw broer de betaling van het losgeld had geregeld of aan wie hij had betaald (CGVS, 07.05.2012, p. 14; CGVS, 26.09.2012, p. 8).

Het feit dat uw broer zorgde voor de betaling van het losgeld en dus een cruciale rol speelde in uw vrijlating en ook het feit dat u na uw vrijlating met hem sprak (CGVS, 07.05.2012, p. 14; CGVS, 26.09.2012, p. 8) veronderstelt dat de precieze omstandigheden van de betaling van het losgeld konden achterhaald worden via uw broer.

Om uw actuele vrees in te schatten en op de hoogte te blijven van uw persoonlijke problemen, verwacht het Commissariaat-generaal eveneens dat u vanuit België tracht maximaal informatie te bekomen over de verdere evolutie.

U wist echter niets te vertellen over de evolutie van uw problemen na uw vertrek uit Dagestan.

U stelde dat u geïnteresseerd bent in de evolutie van u problemen maar u bent alleen in contact met uw zus (CGVS, 26.09.2012, p. 2).

Deze uitleg kan niet overtuigen.

U had zich immers ook bij uw ouders, broers en zussen -u stelde immers vijf broers en drie zussen te hebben (verklaring DVZ, 16.04.2012, punt 30)- kennissen of andere familieleden kunnen informeren.

Een dergelijke passieve houding, zoals uiteengezet in bovenstaande paragrafen, aangaande cruciale elementen van uw asielrelaas, wijzen op een gebrek aan interesse en betrokkenheid en doen volgens het Commissariaat-generaal dan ook afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Ten derde, wat betreft het krantenartikel dat u neerlegde, dient gesteld dat een deel van het artikel ontbreekt.

U stelde dat u hieraan geen aandacht had besteed, misschien dat de kinderen met het artikel hadden gespeeld.

U ontving het artikel in deze staat en bent niet op de hoogte van enige manipulatie ervan, u had namelijk geen reden om een deel uit het artikel te knippen, aldus uw verklaringen (CGVS 26.09.2012,p.3,4).

Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en die is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat in het ontbrekende deel staat dat jullie om gezondheidsredenen van uw echtgenote (astma) naar Siberië zijn gegaan.

Bij confrontatie verklaart u dat u destijds inderdaad iets verteld heeft over de astma van uw vrouw, en niet de echte redenen van jullie vertrek uit Dagestan heeft willen vertellen (CGVS 26.09.2012,p.3,4).

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u deze redenen niet heeft willen vertellen, blijft het opmerkelijk dat specifiek de paragraaf waarin wordt gesproken over de reden van uw vertrek uit Dagestan, duidelijk uit het krantenartikel is gescheurd.

Hierdoor rijst het vermoeden dat u de reden van vertrek uit Dagestan bewust tracht verborgen te houden.

Dit doet dan ook vragen rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vertrek uit Dagestan in 2000 en bijgevolg over de incidenten, aanhoudingen en folteringen die u recent zou hebben meegemaakt met de autoriteiten in Dagestan, te meer het motief van deze recente problemen hetzelfde zou zijn als het motief voor uw problemen in 1999-2000.

Op basis van deze elementen moet vastgesteld worden dat uw problemen en vrees ten aanzien van Dagestan niet aannemelijk zijn.

Bijgevolg is het niet nodig uw vrees ten aanzien van Omsk te onderzoeken, zeker nadat is vastgesteld dat u verklaarde dat u enkel problemen had met de lokale politie van de regio Cherbakovsky, waaronder de wijkagent, en dat u in Dagestan geen verdere problemen kende met de lokale politie van Cherbakovsky (CGVS, 07.05.2012, p. 13; CGVS, 26.09.2012, p.7).

Wat betreft uw reisroute verklaarde u zonder internationaal paspoort te hebben gereisd en in een minibus de Europese Unie te zijn binnengekomen zonder individuele identiteitscontroles te zijn tegengekomen. U stelde ook niet op de hoogte te zijn of er al dan niet reisdocumenten voor u geregeld werden (CGVS, 07.05.2012, p. 6; CGVS, 26.09.2012, p. 5).

Dat is zeer onwaarschijnlijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat niet EU-burgers aan de grenzen van het Schengengebied onderworpen worden aan zeer strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of een geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen. U verklaarde dat u slechts één asielaanvraag hebt ingediend, namelijk in België (CGVS, 07.05.2012, p. 3).

Deze vaststelling van gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig.

Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, doet dit alles vermoeden dat u informatie bewust achterhoudt over werkelijk reisroute, uw reisdoel en gebruikte reisdocumenten.

Tot slot verklaarde u dat u geen praktische afspraken gemaakt had met uw smokkelaar of chauffeur over eventuele grenscontroles op uw reisweg en meerbepaald bij de binnenkomst van de Europese Unie (CGVS, 26.09.2012, p. 5).

Uw uitleg overtuigt echter niet. Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de Europese Unie, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de Europese Unie.

Het is onwaarschijnlijk dat u op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door uw smokkelaar.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie.

Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft de binnen het kader van het gehoor neergelegde documenten; het attest voor een bijkomende opleiding houtbewerking, uw militair boekje, uw geboorteakte, uw rijbewijs, uw diploma van het middelbaar onderwijs met bijhorend puntenblad, uw rijbewijs voor zwaardere voertuigen, het duplicaat van uw huwelijksakte, het domiciliëringsbewijs te Omsk, de geboorteakte van uw echtgenote Marktunkayeva Aset en het uittreksel uit de boekhouding van uw boerderij bevatten

louter (persoons)gegevens die hier niet betwist worden. Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande appreciatie.

Wat betreft de kopie van het uittreksel uit uw medisch dossier betreffende uw opname in het lokaal ziekenhuis te Bammat-Yurt van 03.02.2012 tot 16.02.2012, dient opgemerkt te worden dat dit document geen sluitend bewijs vormt van de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep.

Bovendien betreft het enkel een kopie, waardoor de authenticiteit moeilijk of niet kan onderzocht worden, en wat de waarde van dit attest ondergraaft.

Bijgevolg kan dit document geen ander licht werpen op het ongeloofwaardig karakter van de problemen die u zou hebben meegemaakt in Dagestan.

Het krantenartikel over uw leven in Siberië werd hoger besproken.

De veterinaire expertise, de foto die van u werd genomen tijdens uw verblijf in het ziekenhuis in Omsk, het uittreksel uit uw medisch dossier voor opname in het ziekenhuis in Omsk van 22.08.2011 tot 01.09.2011, de brief betreffende de onontvankelijkheid van uw klacht tegen het aanbrengen van fysieke letsels en geweldpleging (Ministerie van Binnenlandse Zaken provincie Omsk) bevatten gegevens die hier niet betwist worden.

Voor uw echtgenote A.M. (O.V. 6.991.461) is eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 19 oktober 2012 aan dat zijn aanvraag niet onderzocht moet worden ten aanzien van Dagestan, maar wel ten aanzien van Siberië.

Verzoeker stelt dat hij en zijn gezin niet de bedoeling hadden om in Dagestan te blijven maar dat ze daar hun verdere vlucht wilden voorbereiden; hij verklaart dat hij omwille van geldgebrek en gezondheidsproblemen, niet in staat was om meteen verder te reizen naar een veilig land.

Verzoeker wijst er op dat indien de Raad toch van oordeel is dat het onderzoek ten aanzien van Dagestan dient te gebeuren, de commissaris-generaal zelf aangeeft dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten die de rebellen bestrijden met specifieke acties. Hij voert aan dat hij hiervan het slachtoffer werd en dat hij gedetailleerd de verschillende aanhoudingen beschreven en gesitueerd heeft in plaats en tijd.

Verzoeker gaat vervolgens in op de problemen die hij kende in Siberië en besluit dat de commissaris-generaal de zaak niet eens onderzocht heeft ten aanzien van de gebeurtenissen in Siberië.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 52, artikel 48/3 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967.

Verzoeker herhaalt de problemen die hij kende in Siberië en verwijst ondergeschikt naar de aanhoudingen en mishandelingen in Dagestan; hij besluit dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, alsook een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Volgens verzoeker schendt de bestreden beslissing “*de beginselen van behoorlijk bestuur: motiveringsplicht en zekerheidsbeginsel*”, omdat de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft “*op waarschijnlijkheden en mogelijkheden*”, doch “*nergens stelt hij dat het niet zo is of kan zijn*”.

Verzoeker laat gelden dat de tussenstop in Dagestan niet mag worden beschouwd als een nieuwe vestigingsplaats, zodat de beoordeling van zijn zaak niet mocht gebeuren ten aanzien van Dagestan, - maar wel ten aanzien van Siberië-.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending artikel 52 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde op welke manier voormeld artikel, dat enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inhoudt, schendt.

Bijgevolg is deze aangevoerde schending als middel onontvankelijk.

Verder benadrukt de Raad dat het middel “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” onontvankelijk is, in zoverre verzoeker doelt op andere beginselen van behoorlijk bestuur dan degene specifiek benoemd in zijn verzoekschrift, gezien hij zodoende nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5.1. Waar verzoeker aanvoert dat zijn aanvraag niet onderzocht moet worden ten aanzien van Dagestan, maar wel ten aanzien van Siberië, gezien hij en zijn gezin niet de bedoeling hadden om na hun vertrek uit Siberië, in Dagestan te blijven van waaruit zij louter hun verdere vlucht wilden voorbereiden naar een veilig land, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker verklaart (zie vragenlijst van 16 april 2012, nr. 2.5.) geboren te zijn in Bammat-Yurt, gelegen in Dagestan, dat hij een geboorteakte bijbrengt (zie het verhoorverslag van 7 mei 2012, p. 4), afgeleverd op 29 juli 1969 te Bammat-Yurt; dat hij verklaart dat hij aldaar ook getrouwd is (zie p. 5).

2.5.2. Uit de verklaringen van verzoeker die verklaart van Tsjetsjeense origine te zijn, blijkt dat de aanleiding van zijn vlucht naar België (zie het verhoorverslag van 7 mei 2012, p. 8) gelegen is in problemen die in december 1999 - begin 2000, ontstonden in Dagestan omwille van enkele overnachtingen in het huis van een vriend, T.V. die nadien tot een celstraf van 19 jaar werd veroordeeld omdat hij een rebel was.

Om aan afpersing te ontkomen (zie vragenlijst van 16 april 2012, nr. 5) vertrok hij in maart 2000 uit Bammat-Yurt naar Rusland en startte in de provincie Omsk een boerderij met veeteelt en landbouw. Verzoeker vermeldt (zie vragenlijst, nr. 5) dat hij aldaar problemen met de plaatselijke politie kreeg omwille van zijn Tsjetsjeense origine, dat hij afgeperst en geslagen werd door de wijkagenten en dat hij een zevental keer werd opgepakt *“bijvoorbeeld als er paarden en schapen werden gestolen in de buurt, soms ook zonder reden”* (zie vragenlijst, nr. 3.1.).

Hij stelt dat (zie vragenlijst, nr. 5) *“op 23.12.2011 vertrok in met mijn gezin uit Omsk en **keerde ik terug naar Bammat-Yurt**”* -waar hij volgens zijn verklaringen zijn broer V. hielp met de bouw van een huis- en vervolgt dat hij eind januari 2012 aldaar door de politie werd opgepakt zeggende *“ze begonnen me opnieuw lastig te vallen **omwille van de problemen van voor 2000**”*.

Hij stelt dat (zie vragenlijst, nr. 5) *“zou ik **daar gebleven zijn** dan zou ik vermoord worden door de politie of door de rebellen”*.

Uit zijn verklaringen blijkt onbetwistbaar dat verzoeker begin 2000 naar Omsk ging om aan vervolging te ontkomen, tijdens zijn boerenbestaan aldaar één en ander te verduren kreeg en naar zijn geboortestreek Bammat-Yurt terugkeerde; en nadien naar zijn verklaringen *“omwille van de problemen van voor 2000 opnieuw werd lastiggevallen”* en daarom *“zou ik daar gebleven zijn dan zou ik vermoord worden door de politie of door de rebellen”* zijn land van herkomst verliet.

De Raad is derhalve van oordeel dat de bewering in het verzoekschrift dat verzoeker en zijn gezin niet de bedoeling hadden om na het vertrek uit Siberië, in Dagestan te blijven maar dat ze van daaraan hun verdere vlucht wilden voorbereiden naar een veilig land, geen hout snijdt.

In acht genomen wat voorafgaat, werd de asielaanvraag van verzoeker door de commissaris-generaal terecht beoordeeld ten overstaan van Dagestan.

2.6. Verzoeker slaagde er evenwel niet in om zijn voorgehouden problemen in Dagestan aannemelijk te maken.

Zo is het inderdaad niet aannemelijk dat verzoeker anno 2012 door de Dagestaanse autoriteiten zou worden vervolgd, enkel en alleen omwille van het feit dat eind 1999, een vriend die actief was bij het verzet -en die daarom jaren geleden reeds was veroordeeld geworden- , twee nachten onderdak had geboden.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging een risico loopt op problemen met de autoriteiten die de rebellen bestrijden met specifieke acties, ziet de Raad niet in hoe dit verweer zou weerleggen dat de door verzoeker voorgehouden aanhoudingen en ondervragingen anno 2012 disproportioneel in verhouding staan tot het aangehaalde motief, zowel naar aard als naar tijdspanne.

Bovendien stelde de commissaris-generaal een gebrek aan kennis en initiatief vast in hoofde van verzoeker:

“Zo stelde u dat uw broer u twee maal had vrijgekocht bij uw laatste twee aanhoudingen in 2012. Echter, u wist niets te vertellen over de concrete omstandigheden rond het betalen van het losgeld. U wist enkel te vertellen dat hij 100 000 roebels had betaald en deze som afkomstig was van het geld dat u had meegebracht uit Omsk. U wist echter niet hoe uw broer de betaling van het losgeld had geregeld of aan wie hij had betaald (CGVS, 07.05.2012, p. 14; CGVS, 26.09.2012, p. 8).

Het feit dat uw broer zorgde voor de betaling van het losgeld en dus een cruciale rol speelde in uw vrijlating en ook het feit dat u na uw vrijlating met hem sprak (CGVS, 07.05.2012, p. 14; CGVS, 26.09.2012, p. 8) veronderstelt dat de precieze omstandigheden van de betaling van het losgeld konden achterhaald worden via uw broer.

Om uw actuele vrees in te schatten en op de hoogte te blijven van uw persoonlijke problemen, verwacht het Commissariaat-generaal eveneens dat u vanuit België tracht maximaal informatie te bekomen over de verdere evolutie.

U wist echter niets te vertellen over de evolutie van uw problemen na uw vertrek uit Dagestan.

U stelde dat u geïnteresseerd bent in de evolutie van u problemen maar u bent alleen in contact met uw zus (CGVS, 26.09.2012, p. 2).

Deze uitleg kan niet overtuigen.

U had zich immers ook bij uw ouders, broers en zussen -u stelde immers vijf broers en drie zussen te hebben (verklaring DVZ, 16.04.2012, punt 30)- kennissen of andere familieleden kunnen informeren.”

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij inspanningen levert om informatie te bekomen over zijn recente situatie en actuele informatie trouwens van primordiaal belang is om de door hem verklaarde vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan dan ook worden verwacht dat hij meerdere en ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen kennis heeft.

De nalatige handelingen van verzoeker (zie zijn verklaringen in het verhoorverslag van 26 september 2012, p. 2) wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

De commissaris-generaal merkte omtrent het door verzoeker bijgebrachte krantenartikel -waarvan een deel ontbreekt- op dat:

“Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en die is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat in het ontbrekende deel staat dat jullie om gezondheidsredenen van uw echtgenote (astma) naar Siberië zijn gegaan.

Bij confrontatie verklaart u dat u destijds inderdaad iets verteld heeft over de astma van uw vrouw, en niet de echte redenen van jullie vertrek uit Dagestan heeft willen vertellen (CGVS 26.09.2012,p.3,4). Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het feit dat u deze redenen niet heeft willen vertellen, blijft het opmerkelijk dat specifiek de paragraaf waarin wordt gesproken over de reden van uw vertrek uit Dagestan, duidelijk uit het krantenartikel is gescheurd.”

Verzoeker laat dit gedeelte van de motivering van de bestreden beslissing onbesproken in zijn verzoekschrift.

De Raad deelt dan ook het besluit van de commissaris-generaal dat verzoeker de reden van vertrek uit Dagestan bewust tracht verborgen te houden, wat de geloofwaardigheid aantast van zijn verklaringen over zijn vertrek uit Dagestan in 2000 en bijgevolg over de incidenten die hem volgens zijn verklaringen noopten zijn land van herkomst begin 2012 te verlaten, temeer gezien het motief van deze recente problemen hetzelfde zou zijn als het motief voor de problemen in 1999-2000.

De commissaris-generaal hechtte ten slotte geen geloof aan de door verzoeker verklaarde reisroute:

“Wat betreft uw reisroute verklaarde u zonder internationaal paspoort te hebben gereisd en in een minibus de Europese Unie te zijn binnengekomen zonder individuele identiteitscontroles te zijn tegengekomen. U stelde ook niet op de hoogte te zijn of er al dan niet reisdocumenten voor u geregeld werden (CGVS, 07.05.2012, p. 6; CGVS, 26.09.2012, p. 5).

Dat is zeer onwaarschijnlijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat niet EU-burgers aan de grenzen van het Schengengebied onderworpen worden aan zeer strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of een geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen. U verklaarde dat u slechts één asielaanvraag hebt ingediend, namelijk in België (CGVS, 07.05.2012, p. 3).

Deze vaststelling van gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute is zwaarwichtig.

Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis hierdoor onbekend zijn, doet dit alles vermoeden dat u informatie bewust achterhoudt over werkelijk reisroute, uw reisdoel en gebruikte reisdocumenten.”

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet in op bovenstaande motivering, waardoor deze staande blijft en door de Raad wordt overgenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het relaas van verzoeker geen geloof worden gehecht.

Bij een ongeloofwaardig relaas is er geen reden om het te toetsen aan de criteria in het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (R.v.St., Polat, 12 januari 1999, nr. 78.054).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Dagestan geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals voorzien door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet, wordt niet toegekend.

2.7. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op 7 mei en 26 september 2012 op het Commissariaat-generaal, afgenomen met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is en bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE